

Робота учасниці Всеукраїнського конкурсу на написання есе
«Війна за СБІЙ шлях» (дитячий погляд)
Солодун Єлизавети , учениці 9 класу

Майбутнє України- моє майбутнє!

Вінниця, центр міста. 14 липня 2022 року. Вбито 29 людей. Харківщина.
21 жовтня 2023 року. Нова пошта. Вбито 6 чоловік... Список звірств і наруги
можна продовжувати... Біль. Жаль. Туга...

Чорними літерами на червоно - кривавому тлі виринають в уяві слова Ліни
Костенко:

«Це ж треба мати сатанинський намір,

Чаїть в собі невиліковний сказ,

Щоб тяжко так знущатися над нами,

Та ще й у всьому звинуватить нас!»

Чому? Чому не можу думати про природу, моду, кохання чи науку, а від
новин про війну падаю в ступор, дивлячись в одну точку? Я завжди плачу і
тремчу , коли чую звук ракети, звуки повітряної тривоги чи коли над моїм
будинком летить літак. (Укриття чи підвалу вдома немає, щоб ховатися).
Дивлюсь у високе небо і завмираю у молитві. Так навчила мене мама та
бабуся. Увечері ми запалюємо свічку і стаємо на молитву за тих, хто тримає
сьогодні небо над Україною. Молимося також за рідну сестру моєї бабусі,
яка незадовго до війни виїхала до росії і зараз не спілкується з нами, бо ми,
бачте, не у Маріуполі і війни у нас немає. Та це її вибір , її шлях і майбутнє її
дітей. А що буде далі з нею, дітьми, онуками?

Сьогодні моя країна воює проти держави, яка не знає кордонів і готова
піти на все, аби стерти нас з лиця землі і забрати майбутнє наших дітей та
нашої країни. Думаю, що все це через заздрість. Через ту саму заздрість,

через яку було здійснено перше братовбивство, коли Каїн вбив Авеля. І всі вони, вбивці, ще не одне покоління будуть тавровані, бо виконують волю свого карлика- ідола, деградованого виродка людського поріддя. І це їх вибір, їх шлях і майбутнє їхніх дітей. А що буде з ними далі? А далі буде?

Замислююся, що означає "війна за свій шлях"? Для кожної людини ці слова звучатимуть по-різному. Комуś, це війна між своїм розумом та серцем, комуś між своїми мріями та надіями, а іншим і зовсім ця війна за своє кохання!(Думаю, що й таке бути може!) В кожного СВОЯ війна за СВІЙ шлях в житті. Для мене ж мій шлях – це шлях України. А війна України - моя війна. Так, я не воюю на фронті і не збираю гроші, але я веду війну у своїй душі. Війну із лінню, страхом, відчуттям меншовартості. Я давно не переглядаю російськомовний контент в соціальних мережах, не слухаю та не співаю пісень ворожою мовою (хоча зараз ніяких пісень не співається.). Із задоволенням беру участь у різних заходах. (А цікавих заходів у нашої гімназії проводиться дуже багато. Останнім був квест до Дня козацтва «Найкращі з козацького роду») . Я старанно вчуся і мрію стати лікарем, як і моя сестра, щоб українці були здоровими. Моя душа квилить від жалю, коли щодня о 9 годині вшановуємо пам'ять про загиблих, і переповнюється гордістю, коли лунає гімн України. А коли дізнаюся, що є загиблі наші воїни або невинні українці, то душа розривається від болю і горя. Нещодавно хоронили ще зовсім молодого батька вчительки англійської мови. Біль. Жаль. Туга...І знову щира молитва до Бога. Вірю в Його допомогу нашим бійцям, які приведуть мою Україну до ПЕРЕМОГИ та розквіту.

Кожен із нас має жити у вільній, забезпеченій країні. Українці заслуговують мати свій вибір сьогодні і в майбутньому, адже війна за свій шлях - це боротьба за право жити загальнолюдськими цінностями, такими як рівність, братерство, свобода, дружба та віра, які оспівав ще Фрідріх Шиллер у своїй оді «До радості», що стала гімном Євросоюзу. А не так, що одні в окопах життям ризикують, а інші весілля – шабаш справляють за 2 мільйони.

Впевнена, що Україна переможе у цій війні, адже з нами козацький дух, солов'їна пісня, правда та любов до своєї рідної землі, яка вбирала віками кров та піт наших пращурів, які також воювали за нас і за наш шлях у майбутньому житті.

Звісно, я не буду давати обіцянок, що все своє життя проведу у мальовничих своїх Перепільчинцях. Та де б я не жила, буду любити свою державу, свою землю, своїх українців, які робили і роблять великі кроки до нашої справжньої незалежності та перемоги над ворогами. Я знаю, що українську націю ніколи не зламати: ні через ніякі страти, війни, гноблення, які тривали колись і не закінчуються сьогодні. Вірю, що вже народилися і вирости ті геракли, які подолають стоголову гідру КОРУПЦІЇ, почистять усі авгієві стайні у владних кабінетах, знищать виродків – чудовиськ на нашій землі. А тираноборці- прометеї запалять безліч гарячих українських сердець вогнем справедливості, правди і любові.

Я - частинка великого українського народу і цим по-справжньому пишаюся! Не буде у мене зброї - я буду воювати за свій і України шлях вірою. Не буде у мене сили - буду воювати за свій і України шлях розумом. Навіть якщо не буде у мене надії на дивовижні зміни у країні - за краще майбутнє України я все одно буду воювати усім , що матиму, адже це мій дім, це моя країна, де я можу вільно дихати, жити на повну силу і вести ЧЕСНУ боротьбу за свій шлях, свої мрії та своє майбутнє з впевненими словами гордості: "Я - українка!". Далі обов'язково буде...

Слава Україні! Героям Слава!

Солодун Єлизавета

9клас

Я – українка! Майбутнє України – моє майбутнє!

(на фото Солодун Єлизавета, автор есе)